

Emegın Kurtuluşu

Emegın kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur!

ISSN 2822-6534

15 Günlük Devrimci Sınıf Gazetesi

1-15 Ağustos 2026

Sayı: 85

Fiyat: 20 TL

Tek yol devrimci örgütlenme ve devrimci mücadeleyi büyütmeektir!

NATO Zirvesi'nin geride kalmasından bu yana geçen kısa zaman dilimi bile, yalnızca Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri için değil, dünya emekçileri ve halkları açısından da önümüzdeki dönemin ne denli zorlu geçeceğini gösteren verilerle doludur. Zirve daha devam ederken ABD'nin İran'a yönelik yeni bir saldırıya geçmesi, hemen ardından Rusya-Ukrayna savaşının daha da şiddetlenmesi, zirvede alınan askeri harcamaları artırma kararlarının hız verdiği silahlanma yarışı vb. gelişmeler, dünyanın yeni ve daha tehlikeli bir döneme girdiğinin açık işaretleridir.

Bu durum, bazen sanıldığı gibi, yalnızca gözünü kan bürümüş azgın yöneticilerin siyasal tercihlerinin ürünü değildir. Bir dünya sistemi olarak kapitalizm, kendi yarattığı sorunları çözmek bir yana, bunları her geçen gün daha da derinleştirmektedir. Sistem ne ekonomik krizleri denetim altına alabilmekte ne de giderek sertleşen siyasal çatışmaların önüne geçebilmektedir.

Bunun sonucu, sadece bizim gibi ülkelerde değil, "demokrasinin beşiği" olarak sunulan ABD ve Avrupa ülkelerinde de sağcı ve faşist partilerin, ırkçı, otoriter ve militarist politikaların güç kazanması olmaktadır.

Türkiye'de yaşananları ve bugün toplumun üstüne bir karabasan gibi çöken baskı ve zorbalık rejimini, dünya çapındaki bu eğilimlerden bağımsız ele almak imkânsızdır.

Ülkeyi kesintisiz bir biçimde 24 yıldır yöneten AKP'nin bugün düzen muhalefeti dahi baskılamaya ve yok etmeye dönük politikalarının elbette ülkeye özgü nedenleri bulunmakta, esas olarak mevcut iktidarı koruma amacına dayanmaktadır. Ancak meselenin yalnızca bu yönüne bakmak yeterli değildir.

Asıl sorulması gereken soru şudur: AKP'nin, düzenin kendi dengelerini bile sarsacak, mevcut kuralları ve kurumları bir yana itecek bu saldırganlığı hangi güç ve destek sayesinde gösterebildiğidir.

AKP, 24 yıllık iktidarı boyunca farklı gerici güçlerle ittifaklar kurarak varlığını sürdürmüş, zaman içinde başta Fethullah Gülen cemaati olmak üzere bu güçlerin bir bölümüyle çatışmaya girmiş, ancak bütün bu mücadelelerden galip çıkmayı başarmıştır.

Bu başarısında ve 24 yıl boyunca iktidarını korumasında, emperyalist merkezler ile gözü kendi kâr oranlarından başka bir şey görmeyen sermaye sınıfının desteği önemli bir rol oynamıştır.

Başta ABD olmak üzere Batı

emperyalizminin önde gelen güçleri, Erdoğan rejiminin varlığını dünyadaki otoriterleşme eğilimi ve kendi çıkarları ile uyumlu görmektedir. NATO Zirvesi'nin bir kez daha teyit ettiği gibi, kendilerine hizmette sarayın baskı ve zorbalık rejimini benzersiz bulmaktadır.

Aynı durum sermaye sınıfının önemli bir kesimi için de geçerlidir. Emperyalistler arası rekabet sertleşirken, pazar ve nüfuz alanlarına dayalı mücadele açık militarist biçimler kazanmaktadır. Bu koşullarda, kendi rekabet gücünü ancak Batı emperyalizmine bağımlılık içinde koruyabileceğini düşünen sermaye çevreleri de yer yer yaşanan kavga görüntülerine rağmen Erdoğan rejimine tam destek vermektedir.

Bunun sonucu ise emperyalizm ve sermaye için dikensiz gül bahçesine çevrilmiş bir ülke olmaktadır.

Peki, tüm dünyada olduğu gibi ülkede ağır bir bunalım yaşanırken ve işler sistemin efendilerinin dizginlenemez kâr hırsı nedeniyle yeni bir dünya savaşına doğru giderken, dünya ve ülke işçi sınıfı ve emekçilerinin buna tepkisi neden zayıf kalmaktadır?

İşçilerin, emekçilerin ve ezilen halkların bu ağır saldırılara karşı öfke ve tepkileri elbette

büyümekte, mücadele isteği artmaktadır. Ancak bu öfke ve tepki, yalnızca ülkemizde değil, dünyanın dört bir yanında hain sendika ağaları, bütün derdi sistemin yönetimini ele geçirmek olan düzen içi muhalefet odakları ile işçi ve emekçilerin mücadelesi için gerekli örgütlenme gücü ve çizgisinden yoksun reformist partiler tarafından soğutulmakta, onlar aracılığıyla sistem içi zayıf itirazlar düzeyinde tutulmaktadır.

Dolayısıyla işçi sınıfı ve emekçiler için görev zorludur ama mutlaka yerine getirilmelidir. İşçi sınıfı, düzeni doğrudan hedef alan bir hatta tabandan örgütlenmeli, düzen siyasetinden, onun araç ve yöntemlerinden ve buna dayalı siyasal alternatiflerden kesin olarak kopmalıdır. Başta sendikal olmak üzere kendi sınıf örgütlerini geri kazanmalı, bütün kurumlarıyla birlikte düzene meydan okuyan bir devrimci çizgi etrafında birleşmelidir.

Emperyalist yıkımdan, adım adım inşa edilen baskı ve zorbalık rejiminden ve milyonları açlık ve yoksulluğa mahkûm eden bu sömürü düzeninden başka bir kurtuluş yolu yoktur. İşçi sınıfının kurtuluşu, ancak kendi bağımsız örgütlenmesinin ve buna dayalı devrimci mücadelesinin ürünü olabilir.

Burjuva siyasetinde figüran eksik olmaz

Düzen siyasetinin sahnelediği tiyatrolara, emekçilerin gözünü boyamak için kurulan prodüksiyonlara artık kimse yabancı değil. Ancak Kemal Kılıçdaroğlu'nun da katıldığı, adeta bir düğün takı törenini andıran CHP'ye üye katılım etkinliğinde parayla figüran tutulduğunun ortaya çıkması toplumun her kesiminden insana pes dedirtti. Butlan tartışmalarıyla üzerine oturulan koltuklardan güç devşirme çabası, düzen siyasetinin en eski alışkanlıklarıyla birleşince ortaya hiçbir demagojinin örtemeyeceği bir sahtekârlık tablosu çıkardı.

Ortaya saçılan görüntüler yalnızca CHP tabanında değil, iktidar yanlısı çevrelerde bile tepki yarattı. Çünkü olay bizzat düzen siyasetinin kendi kendini teşhir ettiği bir rezaletle dönüştü. Bu organizasyonun arkasındaki isimlerden biri olduğu iddia edilen, İstanbul CHP örgütüne kayyım olarak atanan ve çaycılıktan

emlak zenginliğine uzanan "başarı hikâyesiyle" tanınan Gürsel Tekin, "yavuz hırsız ev sahibini bastırır" misali soluğu savcılıkta aldı. Adalet ise her zaman olduğu gibi gerçeğin hesabını vermek yerine, gerçeği ortaya çıkaranların peşine düşmeyi tercih etti.

Böylece Türkiye siyasetinde ender rastlanan bir tablo ortaya çıktı: CHP tarafından yapılan bir suç duyurusu, ışık hızında karşılık buldu. Başarılı bir habercilik örneği sergileyen genç muhabir, BirGün gazetesinin diğer çalışanları ve konu hakkında değerlendirme yapan gazeteciler bir anda savcılıkların ve sorgu odalarının yolunu tutmak zorunda kaldı. Yıllardır faili meçhul dosyalarda, işçi cinayetlerinde, kadın katliamlarında ve yolsuzluk iddialarında ağır aksak yürüyen "adalet", söz konusu düzen siyasetinin itibarı olunca hiç zaman kaybetmedi.

Burjuva siyaseti baştan aşağıya

yalan ve aldatmaca üzerine kuruludur. AKP iktidarıyla birlikte bu çürüme, kendi sınırlarını bile aşarak yeni bir evreye ulaştı. Bugün ise AKP'nin eliyle CHP'nin başına taşınan kadroların sergilediği tablo, burjuva siyasetinin geçmişteki bütün simsarlarının ruhuna rahmet okutacak bir seviyeye ulaşmış durumda.

Dün emekten, adaletten ve halkçılıktan söz edenler, bugün figüran kiralayarak "halk desteği" üretmeye çalışıyor. Dün meydanlarda "değişim" vadedenler, bugün en bayat düzen numaralarını yeniden sahneliyor.

Emekçiler bunu unutmamalıdır. Dün bu isimlerin peşinden "Gandi" "işçi dostu", "halkçı", "kurtarıcı" diyerek yürüyenlerin yaşadığı hayal kırıklığı, yarının dersidir. Bugün umut diye pazarlanan yeni yüzlerin, yarın benzer tiyatronun yeni organizatörleri olmayacağını hiçbir garantisi yoktur. Düzen siyasetinin dekoru değişir, oyuncular değişir, sloganları değişir, ama senaryo hep aynı kalır. Sorun figüranlar değil, onları yeri geldiğinde yeniden sahneye süren düzendir. Değişmesi gereken de oyuncular değil, bu çürümüş düzenin kendisidir.

Emeğin Kurtuluşu

insanlığın kurtuluşudur!

emeginkurtulusu.net

emeginkurtulus

0 506 597 1917

Adres:
Yukarı Mah. Yankı Sok.
Bayram Apt. No:9/2
KARTAL / İSTANBUL

e-mail:
kurtulusuemegin@gmail.com

Emeğin Kurtuluşu Sayı: 0085 *
Fiyatı: 20 ₺ * 1-15 Ağustos 2026 *
Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Kardelen Yoğungan *
Yayın Türü: Siyasi - Türkçe - haftalık - yaygın süreli *
EMEĞİN KURTULUŞU Basım Yayın Ltd. Şti. *
Yukan Mah. Yankı Sok. Bayram Apt. No:9/2
Kartal / İstanbul
Tel: 0 (506) 597 1917 *
Baskı: Arslan Güneşdoğu Gazetecilik Matbaacılık ve Kağıtçılık A.Ş. * Osmangazi Mah. 3143. Sok. No: 6/2
Esenyurt / İstanbul * Tel: 0 535 977 07 92

Ali Temür Parlamenter rant emlak

Halk açlık sınırında yaşam mücadelesi verirken, her ay sonunu nasıl getireceğini düşünürken, "milletin meclisi" adı verilen çatı altında sermayenin çarkları işlemeye devam ediyor. AKP Giresun Milletvekili Ali Temür'ün Meclis'i adeta bir emlak acentesi gibi kullanıp konut pazarlamacılığına soyunması, vekillerin meclis çatısı altında ne tür "yaratıcı" işler çevirdiğinin yeni bir örneği oldu.

"Parlamenterler Gölüvadi Bahçeşehir" adıyla pazarlanan projede öncelik elbette

milletvekilleri ve bürokratların... Ancak bu "ayrıcalık", aslında projenin prestijini yükseltmek ve binlerce kişiye yüksek fiyatlarla konut kakalamak için kullanılan bir pazarlama numarasından ibaret.

Pazarlaması yapılan bu sözde kooperatifin adının "Parlamenterler" olması ise durumun vahametini daha da artırıyor. Meclis, milletvekilliği sıfatı ve devlet imkânları açıkça ticari bir markaya, rantın etiketine dönüştürülüyor. Ama onlar için Meclis ve milletvekilliği unvanı, halka hizmet etmenin değil, ranta açılan kapının adı olduğu düşünüldüğünde bu tablo görüldüğü kadar şaşırtıcı da olmuyor. Nitekim meclisi ve vekil unvanını projelerini pazarlamanın,

servetlerini büyütmenin aracı olarak kullananlar bundan da zerre kadar rahatsızlık duymuyorlar.

Tüm bu skandalın ardından Ali Temür'ün sosyal medya üzerinden verdiği pişkin yanıtlar bunu gösteriyor. Yaptığını son derece "normal" karşılayan, bunu savunan Ali Temür, vekillerin çoğunun halktan ne kadar kopuk olduğunu bir kez daha tescilliyor. Konut krizinin milyonlarca insanı barınamaz hâle getirdiği, kiralardan maaşları aştığı bir ülkede rant projelerini meclis üzerinden pazarlamak, ardından da bunu son derece doğal bir işmiş gibi savunmak ibretliktir.

Bir kez daha görünüyor ki meclis, işçi sınıfının ve ezilenlerin

taleplerinin karşılık bulduğu bir yer değil, sermayedarların, inşaat çetelerinin ve rantıyecilerin çıkarlarının gözetildiği bir borsa merkezidir. Şehirleri betona boğan, insanları fahiş konut fiyatları ve kiralara karşısında evsizliğe mahkûm eden bu sermaye düzeni, milletvekillerini de rant çarkının doğrudan birer tüccarına dönüştürmüştür.

Ali Temür ve "Parlamenterler" projesi örneği bize bir gerçeği daha hatırlatıyor: Onların Meclis'i, rantçıların, inşaat baronlarının ve sermayenin Meclis'idir. Milyonların barınma hakkını gasp edip sermayeye alan açan, yaptığı pazarlamacılığı da pişkinlikle savunan bu anlayışa teslim olmayacağız.

Krizin faturası yine emekçilere...

Saray iktidarının Mehmet Şimşek'i "ekonomiyi kurtarsın" diye yeniden ekonominin başına getirmesinin üzerinden üç yıl geçti. Mehmet Şimşek adıyla anılan programa göre, ücretler baskılanacak, uygulanan "sıkı para" politikasıyla enflasyon düşürülecek, başlangıçta izlenen yüksek faiz politikasından ise enflasyon geriledikçe kademeli olarak vazgeçilecekti.

Aradan geçen üç yılda ücretler baskılandı, alım gücü eridi, yoksulluk derinleşti ancak iktidarın bütün yükü işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına yıkarak uyguladığı programa rağmen ekonomi bir türlü dikiş tutmuyor. Rakamlarla oynanmasına rağmen resmi enflasyon bile istenen düzeye çekilemiyor. Erdoğan'ın "Bu can bu bedende olduğu süreçte faiz artırımı olmayacak" sözleri hafızalardaki yerini korurken, bugün Mehmet Şimşek yönetimi ve Saray rejimi, sermaye çevrelerinden yükselen homurdanmalara rağmen faizleri indirmeye cesaret edemiyor. Bu durum düzen cephesinde de ekonomi yönetimine yönelik tartışmaların giderek büyümesine yol açıyor.

İktidar ise bu tepkileri yatıştırmak için her zamanki yöntemine başvuruyor: Patronlara yeni kaynak aktarmak.

Nitekim 13 Temmuz'da açıklanan yeni teşvik paketi bunun son örneği oldu. Maliyeti yine toplumun sırtına yüklenecek yaklaşık 1 trilyon liralık kaynak sermayenin

hizmetine sunuldu. Buna göre Yatırım Taahhütlü Avans Kredi (YTAK) Programı'nın büyüklüğü 750 milyar liraya çıkarılırken, imalat sanayisine ayrıca 250 milyar liralık uygun koşullu kredi tahsis edildi. Krediler ilk altı ay geri ödemesiz ve 36 ay vadeli olarak planlandı. Dahası, finansman maliyetinin 12 puanlık kısmının kamu tarafından karşılanmasına karar verildi. Yani patronların faiz yükü yine emekçilerin ödediği vergilerle hafifletildi, sermayeye milyarlarca liralık yeni bir kaynak aktarılmış oldu.

Bugün yürüyen faiz tartışmaları işçi sınıfının ve emekçilerin çıkarları esas alınarak yapılmıyor. Faizlerin düşürülmesini isteyenler, alım gücü yüksek faiz ve düşük ücret politikalarıyla eriyen milyonların durumu yüzünden değil, daha ucuz krediye ulaşmak isteyen sermaye çevreleri için bu talebi dile getiriyor. Tartışma sermaye sınıfının hangi kesiminin daha fazla kazanacağı üzerine yapılıyor.

Faiz yüksek de olsa düşük de olsa, "Nas" denilerek de yönetilse, "bilimsel ekonomi" söylemiyle de pazarlansa, faturayı ödeyen hep işçi sınıfı ve emekçiler oluyor. Bu tartışmalarda değişen sadece uygulanan yöntemdir, değişmeyen ise sermayeyi koruyan, krizin bedelini emekçilere ödeten sınıfsal tercihtir. İşçi sınıfının öncelikle yapması gereken bu tercihin sahiplerine gücünü göstermektir.

Kölelik zincirlerini kırmak için!..

AKP iktidarı, 7-8 Temmuz'da gerçekleşen NATO Zirvesi'nde "itibardan tasarruf olmaz" anlayışıyla 12 milyar liralık masraf yapmaktan çekinmedi. Ve bu zirvede emperyalist şeflerine, "savunma" adı altında silahlanmaya ayrılan payın dört yıl içinde milli gelirin yüzde 5'i oranına çıkarılacağı sözünü verdi. Yani bugünün parasıyla 75 milyar dolara...

Zirveyi izleyen günlerde de bütçeden yılın ilk 6 aylık dönemi için 1 trilyon 480 milyar lira faiz ödemelerine ayrıldı.

Aynı günlerde milyonlarca emeklinin maaşı ise 3 bin 552 lira yapılan zamlarla 23 bin 552 TL'ye çıkarıldı. Sefaletle boğuşan milyonlarca işçi için temmuz ayında ara zammın sözü dahi edilmedi. Gereksesi ise kaynağın yokluğu oldu.

Savaşa, silahlanmaya, yerli-yabancı tekellere, şirketlere, rantiyecilere gelince kaynak var... Sıra işçilere, emekçilere, emeklilere geldiğinde ise kaynak yok!

Burada çok açık bir sınıfsal tutum vardır. AKP-MHP iktidarı sermaye sınıfının iktidarındır. Aldığı her kararda, attığı her adımda sermaye sınıfının çıkarlarını koruyup kollamaktadır.

Bizzat sorumlusu oldukları ekonomik krizin faturası da işçi ve emekçilere kesilmekte, kriz bahanesiyle sermayeye kaynak aktarımı devam etmektedir. Böylece bir avuç kapitalistin serveti artarken, milyonlarca emekçinin yoksulluğu ise daha da derinleşmektedir.

Son üç yıldır ekonominin dümeninde olan Mehmet Şimşek eliyle "enflasyonu düşürmek" adı altında izlenen "sıkı para politikaları" gereğince ücretlerin baskılanması sürdürülüyor. Böylece milyonlarca işçi açlık sınırının altında olan asgari ücretle yaşamaya mahkûm edilmiş bulunuyor. Bununla da yetinmiyorlar, işçi sınıfının örgütlü bir karşı koyuşunun olmamasından güç alan kapitalistler yine "bölgesel asgari ücret" uygulamasını gündeme getiriyorlar.

Son yıllarda IMF'nin yanı sıra kapitalist patron örgütlerinin ısıtıp ısıtıp önümüze getirdiği ve tepkilerden kaynaklı geri çekmek zorunda kaldıkları bölgesel asgari ücret uygulaması, iktidara yakınlığıyla bilinen MÜSİAD tarafından yeniden piyasaya sürülmeye başladı. Elbette emekçilere dönük her saldırıda olduğu gibi gerçeğin üstünü örtmeye dönük propagandalar eşliğinde... Neymiş, bölgesel asgari ücretle birlikte "çalışanların alım gücü korunacaktı", "istihdam artırılabilecekti", "sektörün rekabet gücü desteklenecekti", vb., vb... Süslü cümlelere ve türlü yalanlara başvuran kapitalistlerin tek bir hedefi var... Bazı bölgelerde ve sektörlerde ücretleri daha da aşağı çekerek maliyetleri düşürmek, böylece kârlarını artırmak...

Kapitalist patronlar arsızlıkta sınır tanımıyor, zaten genel ücret haline gelen ve açlık sınırının altında olan asgari ücreti dahi çok görüyorlar. Asgari ücret zammı döneminde bazı bölgelerde zam yapılmasını engellemek istiyorlar. Ve bunu da zamanla genel ücret haline getirmenin hesabını yapıyorlar. Öte yandan düşük ücretleri işçi sınıfının tepesinde bir sopa olarak kullanıyorlar. İşçilere ölümü gösterip sıtmaya razı etmeyi hedefliyorlar.

Sermaye iktidarı, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin örgütsüzlüğünden güç alarak pervasızlıkta sınır tanımıyor. Kazanılmış haklar gasp ediliyor, saldırılar tırmandırılıyor. Ekonomik krizin tüm yükünü omuzlamakla karşı karşıya bırakılan işçilerin, emekçilerin, emeklilerin yoksulluğu ise alabildiğine ağırlaşmış bulunuyor.

Bu tabloyu değiştirmek, sermaye iktidarının kapsamlı saldırılarını püskürtmek için tek seçeneğimiz birleşmek, örgütlenmek ve mücadele alanına çıkmaktır. Unutmayalım ki, üzerimizdeki ölü toprağı atmadığımızda, birleşip kenetlenerek mücadeleye atılmadığımızda kölelik zincirlerimiz daha da kalınlaşacaktır. Çocuklarımıza ise bugünkünden daha kötü koşullar miras kalacaktır.

İşçilerin canı kapitalistlerin umurunda değil!

“Açıktır ki denetim raporları, genelgeler ve “tavsiye” niteliğindeki düzenlemeler yeterli olmuyor, olamaz da. Çünkü bu düzende denetimi yapanlar bile çoğu zaman maaşını patronlardan alıyor. Denetimin asıl yükümlüsü olan devlet ise önce kapitalistin kârı diye bakıyor.”

Yaz sıcakları, işçilerin zaten ağır olan çalışma koşullarını daha da katlanılmaz hâle getiriyor. Demir-çelik fabrikalarında potanın yanı başında, inşaatlarda iskele üzerinde, tekstil atölyelerinde, tarlalarda, kargo motorlarında, depolarda ve daha birçok alanda çalışan işçiler, aşırı sıcak, susuzluk, yorgunluk ve sağlıklarını tehdit eden diğer sorunlarla karşı karşıya bırakılıyor. Buna rağmen kapitalistler kârlarından, devlet ise denetimsizliği sürdürmekten vazgeçmiyor, işçilerin sağlıklı koşullarda çalışma hakkı yok sayılıyor. Sıcak havanın tetiklediği ölümler ise çoğu zaman kayıtlara bile girmiyor.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği Meclisi’nin verilerine göre 2026 yılının ilk altı ayında en az 1063 işçi iş cinayetlerinde hayatını kaybetti, yalnızca haziran ayında bu sayı 228’e ulaştı. En fazla ölüm tarım, inşaat, taşımacılık ve metal işkollarında yaşandı. Yani doğrudan açık havada, güneşin altında ve sıcaklığın en ağır hissedildiği işlerde... Yaz aylarında tarlada çalışırken hayatını kaybeden çiftçi

sayısı bile tek başına 42’ye ulaştı. Ancak Türkiye’de sıcaklığa bağlı ölümler ayrı bir istatistik olarak dahi tutulmuyor. Kalp krizlerinde, böbrek yetmezliklerinde ve benzeri sağlık sorunlarında sıcaklığın etkisi görmezden geliniyor.

Yasalarda işçinin aşırı sıcaklarda çalışmayı reddetme hakkı olduğu söyleniyor. Ancak bu hak fiilen yok sayılıyor. Günlük ekmek derdi, işten atılma korkusu, sendikasızlık ve taşeronlaşma; bu hakkı kâğıt üzerinde bırakan diğer nedenler oluyor. Patron serin ofisinde klimanın altında otururken işçiye, “İş bitecek, moladan sonra devam” diyor. Molayı uzatmayı, gölgelik kurmayı, çalışma saatlerini sıcaklığın en yoğun olduğu öğle saatlerinden kaydırmayı bir maliyet olarak gördüğünden aklına bile getirmiyor. İşçinin canının çıkmasını kârının azalmasına yeğliyor.

Sermaye düzeninde üretim, insanın ihtiyaçları için değil, daha fazla kâr elde etmek için yapılır. İşçinin bedeni bu sistemde yalnızca bir maliyet kalemidir. Kapitalistler işçinin sağlığı ve yaşamı için yapılacak harcamaları sürekli

azaltmaya çalışırlar. Bu yüzden serinletici sistemler kurulmaz, yeterli su ve tuz desteği sağlanmaz, çalışma temposu düşürülmez, gölgelik ve dinlenme alanları “lüks” olarak görülür. Kadın işçiler, göçmen işçiler, sendikasız ve kayıt dışı çalışanlar ise bu tabloda çok daha savunmasızdır. Sözleşmesi olmayan “iş bırakma hakkı” da yoktur, sesini çıkaramaz, çıkarırsa ekmeğini kaybetme tehdidiyle karşı karşıya kalır.

Açıktır ki denetim raporları, genelgeler ve “tavsiye” niteliğindeki düzenlemeler yeterli olmuyor, olamaz da. Çünkü bu düzende denetimi yapanlar bile çoğu zaman maaşını patronlardan alıyor. Denetimin asıl yükümlüsü olan devlet ise önce kapitalistin kârı diye bakıyor.

Yapılması gereken, işyerlerinde iç örgütlülüğü büyütmek, bu örgütlülüğe dayanarak işçilerden oluşan denetim komiteleri kurmak ve bağımsız işçi sağlığı temsilcilerini seçmektir. Sendikal örgütlenmeleri güçlendirerek ve yaygınlaştırarak, patronun ağzından çıkan sözün tek kural olduğu insanlık dışı çalışma düzenine son vermektir. Sıcak havalarda iş durdurma kararını verecek olan bir müfettişin insafı değil, işçinin kendi örgütlü gücü olmalıdır.

Bu sıcakta terleyen, canını dişine takarak çalışan her işçi; bu koşullarda ölümüne çalışmaya zorlanmasının sömürü düzeninin bir sonucu olduğunu bilmelidir. Bu düzeni değiştirecek olan da yine bu terleyen ellerdir.

Maden tekellerine geçit yok!

Yapılan tüm itirazlara rağmen AKP iktidarının Meclis’ten geçirdiği ve kamuoyunda “maden yasası” olarak adlandırılan düzenleme bir yılını geride bıraktı.

Yasa, yürürlüğe girdiği günden bu yana emekçileri çevresel, toplumsal ve ekonomik yıkıma sürükleyecek biçimde acımasızca uygulanıyor. Maden şirketleri ülkenin yer altı ve yer üstü zenginliklerini yağmalıyor. Türkiye adım adım maden tekellerine peşkeş çekiliyor. Doğayı tahrip edecek projeler birbiri ardına hayata geçirilirken, “yerli ve milli” söylemiyle övünen AKP iktidarı, gerçekte sömürge tipi madenciliğin önünü sonuna kadar açıyor.

Bu yıl 1.850, 2027’de 1.900,

2028’de ise 2.000 maden sahasının vahşi madenciliğe açılması planlanıyor. İşletme ruhsatlarının sayısı hızla artıyor. Tam “664 bin hektar” yani “6 milyon 640 bin dönüm” toprak, vahşi madencilik baronlarına adeta armağan ediliyor. Ülkenin dört bir yanında denetimsiz yöntemlerle maden aramaları sürdürülüyor. Çevre, doğa, tarım ve hayvancılık sistemli biçimde tahrip ediliyor.

Bugün maden tekelleri tarım alanlarında, ormanlarda ve koruma altındaki bölgelerde rahatlıkla hiçbir denetime tabi olmadan faaliyet yürütüyor. Ülkenin altını da üstünü de talan ediyorlar. Bu doğa düşmanı politikaların arkasında ise AKP iktidarı duruyor. İktidar sermayenin çıkarlarını toplumun çıkarlarından ve doğanın

korumasının gereklerinden önemli tutuyor.

Vahşi madenciliğin ağır bedelini yalnızca doğa değil, işçi sınıfı da ödüyor. Maden şirketleri işçilerin sağlığını ve can güvenliğini hiçe sayıyor, gerekli önlemleri “gereksiz maliyet” olarak görüyor. Bu nedenle siyanür ve diğer zehirli kimyasalların kullanıldığı ortamlarda çalışan işçiler ciddi sağlık sorunlarıyla karşı karşıya kalıyor. İşçilerin yaşamı değersiz görülüyor, kimi zaman da İliç’te yaşandığı gibi tonlarca toprağın altında kalarak yaşamlarını yitiriyorlar.

Emekçi köylülere ait milyonlarca metreküp suyu denetimleri altına alan maden tekelleri, su kaynaklarını da hızla tüketiyor.

Su varlıklarının yok edilmesi, başta emekçi köylüler olmak üzere toplumun tüm kesimlerini doğrudan etkiliyor. Tarımsal üretim geriliyor, yaşam alanları kuruyor, ekolojik denge geri dönülmesi güç biçimde bozuluyor.

Doğanın ve yaşam alanlarının talanına karşı yükselen her direnişin yanında olmak, onu büyütmek gerekiyor. İşçi sınıfı, vahşi madenciliğe son verilmesi mücadelesinde öncü bir rol üstlenmelidir. Emekçi köylülerle omuz omuza vererek ortak mücadeleyi büyütmeli, dağları, dereleri, ovaları, su havzalarını, ormanları, tarım alanlarını ve meraları sermayenin yağmasına açan bu yasayı örgütlü mücadelenin gücüyle tarihin çöplüğüne göndermelidir.

Yıldızlar SSS Holding'in kirli sicili

Son dönemde ülkenin dört bir yanındaki maden ve enerji işletmelerinde yaşanan hak gasplarıyla gündeme gelen Yıldızlar SSS Holding, AKP döneminde palazlandırılan şirketlerden biridir. Giresun'daki Nasko Madencilik, Eskişehir'deki Doruk Madencilik ve Elazığ'daki Eti Gümüş Madeni'nde yaşanan hak gaspları ilk örnekler değildir. İşçilerin maaşlarını ödememeyi adeta şirket politikası hâline getiren Yıldızlar SSS, 2000'li yıllarda özelleştirme politikaları sayesinde büyüyen ve iktidar tarafından kollanan bir holdingdir.

Türkiye'de özelleştirme saldırıları, dünyada uygulanan neoliberal politikalara paralel olarak 1980'li yılların ortasında başladı. AKP iktidarı döneminde hız kazanan bu özelleştirmelerle devlete ait, özellikle büyük sanayi kuruluşlarının mülkiyeti ve işletmesi kapitalistlere devredildi. Bu süreçte bir yandan ülkenin kaynakları sınırsızca yağmalanırken, diğer yandan işçi sınıfına yönelik saldırılar da hız kazandı. Özellikle düşük ücret, esnek çalışma, sendikasılaştırma, taşeronlaştırma ve iş cinayetleri, özelleştirme saldırılarıyla birlikte belirgin biçimde arttı.

Yıldızlar SSS'in 2004 yılında Eti Gümüş AŞ'yi özelleştirme kapsamında satın alması,

holding açısından önemli dönüm noktalarından biri oldu. Bu adımla birlikte grup, madencilik sektöründe aldığı ruhsatlarla ülkenin dört bir yanına yayıldı. İki bin üç yüzün üzerinde maden ruhsatına sahip olan şirket, bu büyüklüğünü işçilerin ücretlerini ödememeye, devletten aldığı teşviklere ve kölece çalışma koşullarına borçludur. Eti Gümüş, Söğüt ve Yenice başta olmak üzere birçok tesiste işçilerin haklarını sistematik olarak gasp eden şirket, son dönemde Doruk Madencilik, Nasko Madencilik ve Eti Gümüş işçilerinin eylemleriyle anılıyor.

Şirketin gasp ettiği yalnızca işçilerin ücretleri değildir. Şirket, 2024 yılında 44,7 milyon TL, 2025 yılında ise 86,5 milyon TL devletten teşvik aldı. Buna rağmen 2022, 2023 ve 2024 yıllarında kurumlar vergisi ödemediği ortaya çıktı.

AKP döneminde aldığı teşviklerle, özelleştirmelerle ve işçilerin ücretlerine el koyarak büyüyen Yıldızlar SSS Holding nezdinde görülen tablo, ülkenin kapitalistler için cennet, işçiler için ise bir cehenneme çevrildiğinin resmidir. Yasalar, bakanlar ve savcılar, daha fazla kâr elde etmeleri için kapitalistlerin hizmetine sunulmaktadır. Bu pervasız gidişatı ancak işçilerin yükselen sesi ve örgütlü direnişi durdurabilir.

İktidarın, düzen muhalefetini etkisizleştirmek amacıyla yürüttüğü operasyonların yarattığı siyasal tablonun son ürünü, Yeni Parti'nin kurulması oldu. Bu gelişme yalnızca düzen siyasetinin değil, toplumsal muhalefetin de gündemini belirliyor.

Yalnızca bugüne kadar CHP çatısı altında mücadele yürüten kesimler değil, iktidar çevrelerinden diğer muhalefet odaklarına, sosyalistlerden bazı sendikacılara kadar geniş bir kesim kurulan partiye yön çizmeye çalışıyor.

Kimilerine göre bu parti, "sosyalistlerle cumhuriyetçilerin ittifakının" somut ifadesi olmalı. Kimilerine göre ise "herhangi bir ideolojinin değil, siyasal pragmatizmin temsilcisi olmalı", tıpkı Özal dönemindeki ANAP gibi farklı eğilimleri bir araya getirmeli. Esas olarak Kürt sorununu kapsayan yeni bir siyasal vizyonun geliştirilmesi gerektiğini savunanlar da var; Kürt sorununda geleneksel devlet hassasiyetlerini gözetken, laik orta sınıflara yaslanılması gerektiğini ileri sürenler de...

Gözyaşları içinde baba ocağından ayrılmak zorunda kaldıklarını söyleyenlerin ortaya koydukları yeni programa bakılınca ise bu programın CHP programından çok da farklı olmadığı görülüyor.

Parlamente sisteme dönüş nakaratı, Kürt sorununda ana dil hakkının savunulması, cem evlerine yasal statü tanınması gibi artık kolaylıkla savunulabilir hâle gelmiş söylem ve talepler bir yana bırakılırsa, yeni partinin programında çok da özgün bir yan bulunmuyor.

Programda kurucu ilke olarak Altı Ok'u benimsediği vurgulanırken, partinin siyasal anlayışının çağdaş sosyal demokrat değerlerden beslendiği belirtiliyor. Milyonlarca işçi ve emekçinin açlık ve yoksulluk içinde debelendiği bu baskı ve sömürü düzenine karşı "Bu kara düzeni değiştireceğiz" şiarını kendine uygun gören Özgür Özel ve arkadaşları, sermayenin kâr hırsının ve ülkenin emperyalizme bağımlılığının ürünü olan bu düzenin değiştirilmesi konusunda ise bilinen sosyal demagogilerin ötesine ise elbette geçmiyor. Bu kara düzenin temel özelliğinin, sermaye sınıfının işçi sınıfını ve emekçileri kölece çalışma ve yaşam

Yeni parti ve "kara düzen"

koşullarına mahkûm etmesi olduğu bilinçli biçimde göz ardı edilirken, bunun yerine Merkez Bankası'nın bağımsızlığı, vergi reformu, sanayi, tarım, enerji, teknoloji, eğitim, istihdam ve çevre politikalarının birlikte ele alınacağı, teşvik sisteminin stratejik hedeflere göre yeniden düzenleneceği gibi ifadeler ile yetiniliyor.

Sermaye sınıfının ülkede gerçekleştirdiği talana ve milyonları içine sürüklediği yıkıma karşı herhangi bir tutum almaktan özenle kaçınan program, söz ülkeyi ve dünyayı yeni yıkımların ve savaşların içine sürükleyen emperyalist düzene gelince safını çok daha açık biçimde belli ediyor. NATO'da daha aktif bir rol üstlenme hevesini dile getirirken, emperyalist düzenin diğer bir ayağı olan Avrupa Birliği'ne giriş hedefini de tekrarlıyor. Kara düzeni değiştirmek hedefinin gerçekte bu kara düzeni daha iyi biz yönetiriz iddiası olduğu programın her bir ayrıntısından kendini dışarı vuruyor.

Devletin kurucu partisi olmakla övünen CHP'den ayrılmak zorunda kalanların, işçi sınıfına ve emekçilere elle tutulur, anlamlı bir vaat sunamamaları elbette sürpriz değildir. Zira ne dünkü CHP'nin ne de onun aldığı yeni biçim olan bu yeni partinin, mevcut sermaye düzenine ve onun dayanağı olan emperyalist sisteme esaslı bir itirazının bulunması düşünülemez. Dolayısıyla, çalışma ve yaşam koşulları sermayenin ve saray rejiminin saldırılarıyla her geçen gün daha da çekilmez hâle gelen işçi ve emekçilerin mücadelesinin adresi, bu yeni parti ya da farklı isimlerle kurulmuş diğer düzen partileri olamaz.

İşçi sınıfı, elbette seçme ve seçilme hakkı da dâhil olmak üzere demokratik hak ve özgürlükler için diş diş bir mücadele vermeli, yeni kurulan partiyi hedef alanlar da dâhil olmak üzere, baskı ve zorbalık rejiminin bu haklara yönelik saldırılarına karşı çıkmalıdır. Ancak özgür, eşit ve daha iyi bir gelecek mücadelesinde hiçbir düzen partisinin peşine takılmadan, kendi sınıf örgütleri çatısı altında örgütlenmeli ve mücadelesini sürdürmelidir. Bu kara düzeni değiştirmenin tek yolu budur.

Yunus Emre Termik Santrali işçilerinden Ankara yürüyüşü

Yıldızlar SSS Holding'e ait Doruk Madencilik'e bağlı Yunus Emre Termik Santrali'nde DİSK/Enerji Sen üyesi işçiler aylardır maaşlarını alamamaları üzerine 21 Temmuz günü Beypazarı'ndan Ankara'ya Yıldızlar SSS Holding önüne yürüyüşe başladı.

Yürüyüşün ikinci gününde enerji işçilerine polis saldırırken, Enerji-Sen Genel Başkanı Süleyman Keskin, Genel Sekreteri Emin Atsız gözaltına alındı. Saldırı esnasında iki işçi yaralandı ve yaralanan bir işçinin kaburga kemiği kırıldı.

Enerji-Sen'in çağrısıyla enerji işçilerine dönük polis saldırısı

İstanbul ve Ankara'da yapılan eylemlerle protesto edildi.

Yunus Emre Termik Santrali işçileri, sendika yöneticilerinin serbest bırakılması, ücretlerinin yatırılması ve TİS masasının kurulması talebiyle yol üzerindeki akaryakıt istasyonunda nöbete devam etti. Verilen kararlı mücadelenin sonucunda işçilerin şirketten alacağı yaklaşık 7 milyon liranın 5 milyon lirasının işçilerin hesaplarına yattığı duyuruldu. Kalan alacaklar için de protokol imzalanması yönünde anlaşmaya varıldı. Gözaltında olan sendika yöneticileri de serbest bırakıldı.

Öğretmenlerin mücadelesi sürüyor

Özel Sektör Öğretmenleri Sendikası üyeleri ve mülakat mağduru öğretmenler öncesinde söz verilen ancak yerine getirilmeyen taleplerinin izinden mücadeleyi büyütmeye devam ediyor.

NATO zirvesinin ardından yeniden Ankara'da buluşan öğretmenler günler boyunca TOBB, Hazine ve Maliye Bakanlığı, Millî Eğitim Bakanlığı önünde eylemler yaparak seslerini duyurmaya çalıştılar. Yeri geldi gözaltına alındılar, şiddete uğrayarak yerlerde sürüklendiler.

Öğretmenlerin kararlı mücadelesi

sonucu 30 Temmuz günü üç bakanlığın, sektördeki patron örgütlerinin ve eğitim sendikalarının katıldığı toplantı gerçekleşti. Öğretmenler kurulan masaya, taban maaş, belirsiz süreli sözleşme, torba iş kolu olan 10 No'lu iş kolunun yeniden düzenlenmesi veya ayrı bir eğitim iş kolu kurulması taleplerini taşıdılar.

Gerçekleşen toplantıda taleplere dair çalışma grupları kurulması kararlaştırıldı.

Eğitim emekçileri, haklı ve meşru taleplerini kararlı mücadeleleri ile kazanacak!

Sınıf hareketinden kısa kısa...

Doruk Madencilik işçileri, işçilerin ödenmeyen ücretleri ve tazminatları için 27 Temmuz'da Yıldızlar SSS Holding önünde oturma eylemi başlattı. 30 Temmuz günü kendilerini zincirleyen işçilere polis saldırdı.

Nakliyat-İş üyesi Hödlmayr Lojistik işçileri 30 Temmuz'da grev pankartını işyerine asarak greve başladı.

İşçi Emekçi Birliği 27 Temmuz günü direnişlerini sürdüren Ağaç A.Ş. işçilerini ve Elektrik Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi önünde direnen Nursemin Yıldız'ı ziyaret etti.

Van Büyükşehir Belediyesi'ne atanan kayyım tarafından işten çıkarılan işten çıkarılan işçilerin direnişi 1 yılı, Mersin Limanı'nda sendikaya üye oldukları için işten çıkarılan işçilerin direnişi ise 200 günü geride bıraktı.

Gasp edilen hakları için direnişe çıkan Eti Gümüş Madencilik işçileri 24 Haziran'da yaptığı açıklamada Yıldızlar SSS Holding yönetimiyle mutabakata vardıklarını duyurdu.

Beşiktaş Belediyesi'nde direniş 221. gününde, 25 Temmuz günü sonlandırıldı. Turan Çil, mücadelenin başarıyla sonuçlandığını duyurdu.

Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi EPTA işçileri 29 Temmuz günü fabrikada yürüyüş yaparak TİS taleplerini dile getirdi.

595 gündür kapı önünde direnişlerini sürdüren Petrol-İş üyesi Temel Conta işçileri, 27 Temmuz günü yaptıkları açıklama ile çadır nöbetini sonlandırdı.

Samsun Atakum Belediyesi işçileri, 22 Temmuz'da ücretlerinin aylardır ödenmemesi üzerine eylem yaptı.

DİSK Emekli-Sen şubeleri, 21 Temmuz günü insanca yaşam ve adil ücret talepleriyle pek çok kentte eylem yaptı.

Yıldızlar SSS Holding bünyesindeki Nesko Maden'de çalışan işçiler ödenmeyen ücretleri için 22 Temmuz'da eylem yaptı.

İÜ Çapa Tıp Fakültesi'nde işten atılan DİSK/Gıda-İş üyesi yemekhane işçileri 15 gün süren direnişin ardından 27 Temmuz günü eylemlerini sonlandırdı.

Körfez Global Tekstil'de çalışan işçiler ücretlerinin 4 aydır ödenmemesi nedeniyle 21 Temmuz günü üretimi durdurdu.

Aksa Bursagaz işçileri direnişlerinin 41. gününde 20 Temmuz günü imza kampanyası başlattı.

Dilovası katliamının hesabını sormak için....

Dilovası katliamında yaşamını yitirenlerin aileleri tüm sorumluların yargılanması başta olmak üzere talepleri için her hafta gerçekleştikleri “adalet nöbetinin” sonuncusunu 3. duruşma öncesinde 19 Temmuz günü gerçekleştirdiler. Gebze’de gerçekleşen nöbetle eş zamanlı olarak pek çok kentte yapılan nöbetlerde “Bir daha denetimsizlik, ihmal ve cezasızlık yüzünden hiçbir işçi, hiçbir yurttaş yaşamını yitirmesin” denildi.

Eylemlerden biri de İstanbul Gayrettepe’de Masquerade kulüp

önünde yapılırken, iş cinayetlerinde adalet talebi yükseltildi. Kent meydanlarında yapılan eylemlerin yanı sıra topraklarının yağmasına karşı nöbet tutan Akbelen köylüleri de eylem yaparak Dilovası Katliamı Aileleriyle dayanışma örneği gösterdi.

21 Temmuz günü Dilovası katliamı 3. duruşması öncesi cezaevi yerleşkesi önünde basın açıklaması yapıldı. Burada konuşma yapan aileler duruşmaların Kandıra’dan alınması ve kamu görevlilerinin yargılanması taleplerini yinelediler.

FUGO’da işten atmaya karşı eylem

İstanbul 3. Havalimanı’nda faaliyet gösteren FUGO Yer Hizmetleri’nde Cem Çelik isimli işçi sendikal faaliyet yürüttüğü için işten atıldı. İşten atma saldırısına karşı, 20 Temmuz günü şirketin Gayrettepe’deki merkezinde basın açıklaması gerçekleştirildi.

Açıklamada DİSK Nakliyat-

İş adına yapılan konuşmada havalimanlarındaki çalışma koşulları ve sendika faaliyetleri vurgulandı. Ardından söz alan Cem Çelik ise FUGO’da ağır çalışma koşullarını, sendikal örgütlenme ve işten atılma sürecini anlattı. Konuşmasının sonunda baskılara boyun eğmeyeceğini vurguladı.

Emperyalistler ve işbirlikçileri kaybedecek

Bildiğiniz gibi, NATO Zirvesi öncesinde sözde “terör operasyonu” adı altında yüzlerce kişi gözaltına alındı. Bu operasyonların adreslerinden biri de zirvenin gerçekleştirileceği Ankara’ydı. 23 Haziran’da gözaltına alındık, 26 Haziran’da tutuklandık ve 23 Temmuz’a kadar tutsaklığımız sürdü.

Bu operasyon, NATO Zirvesi’nde efendilerine hizmette kusur etmek istemeyen iktidarın, NATO karşıtlarına ve ilerici-devrimci güçlere yönelik bir yıldırma girişimiydi. Tüm süreç boyunca 7-8 Temmuz’da sokağa çıkılmaması için bir korku atmosferi yaratılmaya çalışıldı. Ankara’da sayıları 200’ü bulan devrimci ve ilerici tutuklandı.

NATO Zirvesi, Ankara’yı adeta yarı açık bir hapishaneye çevirdi. İktidar, Ankara halkına trafik zıllı yaşatırken işi taksicilere tek tip kıyafet giydirmeye kadar vardırdı. Trump’a özel havalimanı yaptıran Erdoğan, Gazze soykırımının ortağı olan bu zatı bizzat karşıladı. Ankara’nın yoksul mahallelerinin NATO brandalarıyla örtülerek yoksulluğun gizlenmeye çalışılması ise sermaye sınıfı ve iktidarın kendi rezilliğini nasıl örtmeye çalıştığının en çarpıcı örneklerinden biri olarak hafızalara kazındı. Uşaklar, efendileri ABD emperyalizmi ve onun çocuk istismarcısı, İsrail dostu başkanı Trump karşısında bir kez daha zavallılıklarını ortaya serdiler. Hal böyleyken sarayın yaltakçısı basın, “savunma sanayiinde büyük atılım” propagandasını, Trump’ın Türkiye devletine ve Erdoğan’a yönelik övgü dolu sözleri eşliğinde pazarlamaya çalıştı.

Önümüzdeki sürecin bugünkünden çok daha sert geçeceği kesindir. Aynı zamanda bu dönem emekçilere dönük ekonomik saldırıların artacağı bir dönem olacaktır. Gayrisafi millî hasılasının bugün için yüzde 2,2’sini sözde savunma sanayii adı altında saldırganlığa harcayan sermaye devleti, bu oranı yüzde 5’e çıkaracağını ilan etmiştir.

Bu tablo 30 milyar dolar olan saldırganlık harcamalarının 80 milyar dolar civarına yükselmesi anlamına gelmektedir. Tüm sosyal hizmetlerde bütçeyi kısıan rejim, ulusal ve uluslararası savunma sanayii şirketlerini zengin etmek için elinden geleni yapmaktadır. İşsizlik Fonu kullanımının yüzde 30’dan yüzde 50’ye çıkarılması, kısa süre önce sağlıkta muayene ücretlerinin yüzde 246’ya varan oranlarda artırılması, sefalet ücretlerinde ısrar edilmesi ve giderek büyüyen vergi zıllı, bizi boğan zincirin daha da sıkılacağını göstermektedir. Düzenin efendileri de önümüzdeki dönemin sert sınıf mücadelelerine gebe olduğunu görmekte ve bu mücadelenin önünü bugünden baskı ve zorbalık ile kesmeye çalışmaktadır.

Ancak bu çabalar nafiledir. Bizler, hapishanelerde tutsak olmamıza rağmen emperyalizme ve onun işbirlikçisi iktidara teslim olmayacağımızı gösterdik. Direncimizi kırmaya yönelik bu saldırıya rağmen oradan dünden daha dirençli çıktık. Dışarıdaki yoldaşlarımız NATO karşıtı faaliyeti aynı özveriyle sürdürdü. Tüm estirilen teröre rağmen devrimci- ilerici güçler 7 Temmuz’da ve öncesinde sokağa çıktı. Savaş ve yıkım politikalarına, baskıya ve zorbalığa karşı anti-emperyalist mücadelenin süreceğini hep birlikte gösterdik. Bizler tüm işçileri, dünyamızı ve ülkemizi talan eden emperyalist-kapitalist düzene ve onun saldırganlık örgütü NATO’ya karşı mücadeleye katılmaya çağırıyoruz. Silah sanayiinde “başarı destanları” pazarlanırken, bunun emekçiler için ölüm ve yoksulluk anlamına geldiğini göstermek zorundayız. Tüm enerjimizle işçi sınıfını bu mücadelenin öznesi hâline getirmeliyiz. Ayrıca, NATO Zirvesi nedeniyle hâlen tutsak bulunan devrimci ve sosyalistlerin serbest bırakılması için çabalarımızı yoğunlaştırmalı ve “NATO defol, tutsaklara özgürlük!” şiarını daha geniş kitlelere taşımalıyız.

Ankara’dan NATO eylemleri sırasında tutuklanan bir metal işçisi

İklim krizini kim, nasıl “çözecek”?

Bugün bilimsel teknolojik gelişmeler insanlık için büyük imkânlar sunmaktadır. Yenilenebilir enerji kaynaklarının kullanımı artmakta, bu alandaki olanaklar çeşitlenmektedir. Ancak bu teknolojiler de kapitalistlerin denetiminde olduğu için toplumsal ihtiyaçlara göre değil, kâr mantığına göre kullanılmaktadır. Ne üretilene, nasıl üretilene ve hangi enerji kaynaklarının kullanılacağına, toplumun ortak çıkarları doğrultusunda değil, bir avuç tekelci kapitalistin kâr öncelikleri doğrultusunda karar verilmektedir.

NATO Zirvesi’nin ardından Türkiye bu yıl içinde ikinci kez bir uluslararası zirveye daha ev sahipliği yapacak. Kasım ayında dünyanın dört bir yanından devlet başkanları, bakanlar ve kapitalistler Antalya’da bir araya gelecek. Zirvenin adı COP31, yani Birleşmiş Milletler İklim Zirvesi’nin 31’incisi. AKP kodamanları tıpkı NATO Zirvesi gibi bu zirveye ev sahipliği yapacak olmaktan büyük gurur duyuyor, bunu bir “prestij” meselesi olarak sunuyorlar. Peki ama, bu zirvede masaya oturacak olanlar kimler? Hangi çıkarları temsil ediyorlar? Ve iklim krizini gerçekten onlar mı çözecek?

Kriz gerçek, ama “çözüm” kimin elinde?

Açık ki iklim krizi insanlığın geleceğini tehdit eden bir gerçeklik. Kuraklıklar, seller, kasırgalar, orman yangınları, tarımın çökmesi vb... Bunların tümü insanlığın gündelik hayatını doğrudan vuruyor. Kuruyan tarlalar, her yaz tekrarlayan seller, büyük şehirlerde giderek artan hava kirliliği... Bunlar uzak bir geleceğe dair felaket senaryoları değil, bugünün gerçekleri. Ama sorulması gereken soru şu: bu krizi kim yarattı? Ve şimdi “çözüm” olarak sunulan şey gerçekten bir çözüm mü?

Cevabı basit: İklim krizini yaratan, üretimi insan ihtiyacına göre değil, daha fazla kâr için örgütleyen sistemin kendisi. Kapitalizm üretimi “doğaya zarar vermeyecek şekilde” değil, “en ucuz ve en hızlı daha fazla kâr edecek şekilde” gerçekleştirmeye çalışır. Bu tek bir “kötü” kapitalistin davranışı değildir. Adına kapitalizm denilen sömürü düzeninin işleyiş kuralı budur. Rekabet eden her sermaye büyümek zorundadır zira büyümeyen pazardan silinir. Bu yüzden de doğal yaşamın dengesi, gezegenin sınırları, insanlığın geleceği onları hiç ilgilendirmemektedir.

COP zirveleri 30 yıldır ne yaptı?

COP31, adından da anlaşılacağı gibi, 31’inci toplantı. Yani bu toplantıları otuz yıldır sürüyor. Peki, otuz yıl boyunca yapılan bu zirveler iklim krizine nasıl bir çözüm üretti? Zirveler geldi geçti, “tarihi anlaşmalar” imzalandı, ama doğal yaşam dengesi bozulmaya, küresel karbon salımı genel eğilim olarak artmaya devam etti. Bu şaşırtıcı değil, zira bu yapısal bir sorun. COP toplantılarında alınan kararlar bağlayıcı değil. Her ülke kendi “ulusal katkı”sını kendisi belirliyor ve hiçbir devlet kendi

kapitalistlerinin kârını tehdit edecek bir taahhüde imza atmıyor.

Geriye dönüp bakalım: 2015’te Paris’te imzalanan ve o dönem “tarihi” ilan edilen anlaşma, küresel ısınmayı 1,5-2 derece ile sınırlamayı hedefliyordu. Aradan sadece on yıl geçti ve bilim insanlarının raporları bu hedefin bugünden aşıldığını gösteriyor. Her yıl yeni bir zirvede “daha iddialı hedefler” konuşuluyor, ama bu hedefleri denetleyecek ve ihlal edeni cezalandıracak bir mekanizma yok. Çünkü böyle bir mekanizma, tekellerin çıkarına gerçekten dokunmak anlamına gelirdi. Ve hiçbir devlet, söz konusu olan insanlığın geleceği de olsa, bu tekellerin çıkarına dokunmaya yanaşmıyor.

Sadece COP zirveleri de değil. Örneğin AB’nin Yeşil Mutabakatı (Green Deal), dünyadaki en kapsamlı “kapitalizm içinde çözüm” projesi. Ama, 2025 Şubat’ında yayımlanan “Omnibus I” paketi, küçük ve orta ölçekli işletmelerin üzerindeki idari yükün azaltılmasını ve uyum maliyetlerinin daha “yönetilebilir” hale getirilmesini hedefliyor. İklim düzenlemesi sermayenin itirazıyla karşılaşınca hemen geri adım atılıyor. Yine AB’de “Sınırdan Karbon

Düzenlemesi" (CBAM) 1 Ocak 2026'da kesin uygulama dönemine girdi. Mekanizma basit: AB'deki üreticiler karbon vergisi öderken, dışarıdan gelen ürünler bu maliyeti taşııyorsa "karbon kaçağı" oluyor. Üretim düzenlenmenin gevşek olduğu ülkelere kayarken, CBAM bu "karbon kaçağı"nı, ithal ürünlere eşdeğer bir karbon bedeli yükleyerek "dengelemeyi" hedefliyor. Yani CBAM, Avrupalı kapitalistlerin rekabet avantajını koruyan bir gümrük duvarı olmaktan başka bir anlam taşııyıyor. Bu düzenlemenin faturasını ise üretimin kaydığı çevre ülkelerdeki işçi sınıfı ödüyor.

1980'li yıllardan beri devam eden "sürdürülebilir kalkınma" tartışmaları için de benzer şeyleri söyleyebiliriz. Bu kavram, "bugünün ihtiyaçlarını, gelecek nesillerin kendi ihtiyaçlarını karşılama kapasitesinden ödün vermeden karşılamak" hedefiyle tanımlanıyor. Ne var ki, bu kavramı ortaya atanlar sınıfsız bir "biz" varsayıyor. Sanki tüm insanlık ortak bir "kalkınma" projesinin parçasıymış, sanki kapitalistler ile işçilerin "ihtiyaçları" benzermiş gibi konuşuyor. Ama, bu "kalkınma"nın kimin kararıyla, kimin için, kimin emeğiyle gerçekleştiği sorusunu sorduğumuzda, bu sahte birlik dağılıyor. Dolayısıyla "sürdürülebilir büyüme" içi boş bir vaat olmaktan başka bir anlam taşııyıyor.

Antalya'da kimin masası kurulacak?

COP31'in hazırlık sürecinde dikkat çekici bir haber çıktı. Zirve başkanlığı, dolar milyarderli kapitalist Michael Bloomberg ile bir "finansman ortaklığı"nı duyurdu. Amaç, "iş ve finans liderlerini bir araya getirmek" ve "yatırımı hızlandırmak" (!) İklim krizine çözüm aradıklarını iddia ettikleri bir zirvede "yatırımları hızlandırma" tartışması yapmanın ne yaman bir çelişki olduğu ise gayet açık. Onlar iklim krizinin çözümünü büyük finans sermayesinin insafına terk ediyorlar. "Yeşil yatırım", "karbon piyasası", "sürdürülebilir finans" gibi kavramların hepsi aynı mantığa işaret ediyor. Kirliliği durdurmak değil, onu yeni bir kâr alanına çevirmek istiyorlar. Karbon ticareti sistemlerinde büyük

şirketler kirlileme "hakkı"nı alıp satabiliyorlar. Kirlilik azalmıyor, sadece kâğıt üzerinde el değiştiriyor. Zirvede binlerce delege, bakan, şirket temsilcisi ve gazeteci Antalya'ya taşınacak ve lüks ağırlama organizasyonları gerçekleştirilecek. İklim krizini konuşmak için düzenlenen etkinliğin kendisinde bile, sözde eleştirilen büyüme ve tüketim mantığı sergilenecek.

Fatura kime kesiliyor?

Onların "yeşil kapitalizm"inde krizin faturası da, sözde "çözüm"ün faturası da işçi sınıfına kesiliyor. İklim krizinin en ağır sonuçlarını kuraklık, gıda fiyatlarındaki artış ve göçlerle zaten en yoksul ülkeler ve o ülkelerin emekçileri yaşıyor. Emperyalist tekeller daha fazla kâr uğruna doğayı katletmeye devam ederken, bu kirliliğin bedelini tüm dünyada işçi sınıfı ve yoksul emekçiler ödüyor.

Öte yandan, "iklim krizine çözüm" adı altında uygulanan politikalar da genelde akaryakıt zamları, elektrik faturalarına "yeşil dönüşüm" bedelleri, "karbon vergisi" gibi düzenlemelerle işçi ve emekçilerin cebinden çıkıyor. Fransa'da birkaç yıl önce yaşanan Sarı Yelekliler hareketini hatırlayalım: Fransız devleti karbon vergisini zamlı yakıt fiyatı olarak işçinin önüne koyarken, büyük petrol şirketlerinin kârına dokunmayı aklının ucuna bile getirmedi.

Kriz ne zaman ve nerede patlarsa patlasın, ister ekonomik kriz, ister sağlık veya iklim krizi olsun, fatura önce işçi sınıfına kesiliyor. 2008 krizinde iflas eden bankaları kurtaran kaynaklar işçi sınıfından kesilen vergilerle yaratıldı. Pandemide tekeller rekor kâr oranları açıklarken, işçiler işsiz kaldı ya da en güvencesiz koşullarda çalışmaya devam etti. İklim krizi sermayenin yarattığı bir kriz, ama fatura yine işçi sınıfına kesiliyor.

Çözüm nerede?

Çözüm teknolojiye ya da yalnızca insanların

daha duyarlı davranmasında değil. Elbette her birimiz doğayla uyumlu bir yaşam kurabilmek için daha özenli davranmalıyız. Ancak sorunun temelinde, üretim araçlarının özel mülkiyetine dayalı kapitalist düzen, onun işleyiş mantığı bulunmaktadır. Ve sorun bu düzende kararların kim tarafından ve hangi önceliklerle alındığıdır. Bugün bilimsel teknolojik gelişmeler insanlık için büyük imkânlar sunmaktadır. Yenilenebilir enerji kaynaklarının kullanımı artmakta, bu alandaki olanaklar çeşitlenmektedir. Ancak bu teknolojiler de kapitalistlerin denetiminde olduğu için toplumsal ihtiyaçlara göre değil, kâr mantığına göre kullanılmaktadır. Ne üretileceğine, nasıl üretileceğine ve hangi enerji kaynaklarının kullanılacağına, toplumun ortak çıkarları doğrultusunda değil, bir avuç tekelleri kapitalistin kâr öncelikleri doğrultusunda karar verilmektedir.

Bu yüzden iklim krizinin çözümü zirve salonlarında değil, üretimin doğayla uyumlu ve insan ihtiyaçları temelinde örgütlendiği bir sistemde mümkündür. Yani üretimin kârâ göre değil toplumsal ihtiyaçlara göre planlandığı, özel mülkiyetin ortadan kalktığı ve işçi sınıfının kendi iktidarını kurduğu bir düzende...

Dolayısıyla sorunun çözümü bugünden yarına

gerçekleşemeyecek olsa da, bu, bugünden verilecek mücadelenin önemini azaltmıyor. İşçi sınıfının kendi örgütlü gücünün farkına vararak vereceği uzun soluklu mücadelenin bir parçası olarak ele almak gerekiyor.

Bugün işçi sınıfı dağılık ve sermayenin gündemine mahkûm gibi görünse de, tarih işçi sınıfının örgütlendiğinde neler başarabileceğini defalarca göstermiştir. Bu nedenle iklim mücadelesi, sınıf mücadelesinden ayrı bir mücadele alanı değil; sömürsüz ve doğayla uyumlu bir dünya kurma mücadelesinin önemli bir cephesidir.

COP31 sona erdiğinde yine fotoğraflar çekilecek. Yine kameraların karşısına geçip aldıkları "tarihsel kararları" anlatacaklar. Biz o gün de aynı soruları sormaya devam edeceğiz:

Kararları kim veriyor? Bu "tarihsel adımlar" kimin çıkarlarını koruyor? Ve bu krizin faturasını kim ödeyecek?

Bu soruları sormaya ve insanlığın doğayla uyum içinde yaşadığı sömürsüz bir dünya mücadelesini büyütmeye devam edeceğiz.

Avrupa'da silahlanma yarışı

“Avrupa halkları için belirginleşmeye başlayan savaş tehdidine karşı etkili bir çıkışın geliştirilebilmesi için işçi sınıfının örgütlü bir güç olarak mücadele alanlarına çıkması gerekiyor.”

ABD emperyalizmi, sarsılan hegemonyasını savaş, yıkım ve insan kıyımlarıyla ayakta tutmaya çalışıyor. 1999'dan bu yana Yugoslavya, Afganistan, Irak, Libya, Suriye, Yemen ve son olarak İran'a bunun için saldırdı. Ülkeleri yakıp yıkan, milyonları katleden ABD ile suç ortakları, Ukrayna-Rusya savaşını da aynı amaçla kışkırttılar.

Halklara karşı “savaş seferberliği” ilan eden ABD-NATO-İsrail “barbarlık koalisyonu” ülkeleri yakıp yıktı, büyük insan kıyımları yaptı ama ne siyasi ne askeri ne stratejik hedeflerine ulaşabildi. ABD emperyalizmi bundan dolayı bir “savaş sarmalı”na girmiş görünüyor. İran'a yönelik hedeflerine ulaşamayan Trump ateşkes ilan etmek zorunda kaldı. Ancak ateşkeslerin hiçbirine uymadı. Peş peşe saldırılar düzenleyerek “uzatmalı savaş” politikasına yöneldi. İran'a ilan edilen savaşta gelinen nokta, ABD için açık bir hezimettir.

Bu savaş sarmalı, kapitalist-emperyalist sistemin işleyişinden kaynaklanıyor. Bu sistem yıkılana kadar, hegemonya savaşları tekrarlanacaktır. 20. yüzyılda birinci

ve ikinci emperyalist paylaşımlarına yol açan bu sistem, çeyrek yüzyıldan beri adım adım üçüncü dünya savaşına doğru yol alıyor.

Saldırganlıkta başı çeken ABD'nin askeri bütçesi bir trilyon doları aştı. Ek ödeneklerle 1.5 trilyon dolara ulaşması öngörülüyor. Bu ise tüm dünyada silahlanma yarışını tırmandırdı. Sadece ABD-NATO tehdidi altındaki Rusya, Çin gibi devletler değil, Amerika'nın “müttefiki” olan devletler de silahlanma ve militarizm yarışına yönelmiş durumda.

Almanya, Fransa, İngiltere, İtalya başta olmak üzere, emperyalist Avrupa devletleri de bu savaş döngüsüne girdi. ABD'nin birçok savaş suçuna ortak olan Avrupa devletleri, NATO'ya bağımlılıktan kurtulup kendi savaş aygıtlarını oluşturmak istiyorlar. Giderek keskinleşen hegemonya savaşında onlar da emperyalist bir güç odağı olarak “oyuna” katılıp, dünyadaki zenginliklerin yağmalanmasından pay almak istiyorlar. Trump'ın onlara parya muamelesi yapması, bazen alenen aşağılaması, NATO'ya daha çok kaynak aktarmak zorunda olduklarını yinelemesi vb., “ABD

güdümünden kurtulma” çabalarına ivme katıyor.

“Rus tehdidi”, silahlanma için kullandıkları temel gerekçedir. Oysa Ukrayna savaşının kışkırtılmasında Avrupalı emperyalistler en az ABD kadar rol oynadılar. Tüm barış girişimlerine karşı durdular. Zira Rusya ile Ukrayna barışırsa silahlanma için halklara sunabilecekleri bir gerekçe kalmayacak.

“Rus tehdidine karşı silahlanma” adı altında yüz milyarlarca Euro'yu militarist aygıtları tahkim etmek için kullanıyorlar. Örneğin Almanya, silahlanma için önümüzdeki yıl 555.4 milyar Euro harcamayı planlıyor. Buna paralel olarak eğitim, sağlık ve sosyal yardımlardan kesintiler yapmaya başladılar. Almanya başı çekse de Avrupa devletlerinin çoğunluğu silahlanma yarışına katılmış durumda.

Savaşa hazırlık kapsamında yapılan harcamaların karşılanması için işçi sınıfı ve emekçilerin kazanımlarına el atılıyor. Savaşı kapitalist sınıflar talep etse de sistem faturayı işçi ve emekçilerin sırtına yıkıyor.

İşçi sınıfının en azından ileri kesimleri tehlikenin farkında. Son dönemde yapılan bazı işçi eylemlerinde militarizm ve savaş karşıtı sloganların atılması buna işaret ediyor. Özellikle sendikaların gençlik örgütlerinde savaş karşıtı eğilim daha belirgin.

Sınıfın ileri kesimleri ve genç işçilerin savaş karşıtı tutumuna rağmen, sendika bürokratları sistemle uyumlu hareket ediyor. Dolayısıyla militarizm ve savaş karşıtı bir sınıf hareketinin gelişmesinin önündeki engellerden birini oluşturuyor.

Avrupa'da silahlanma ve militarizme yönelim artık açık bir olgu. Buna karşı bazı eylemler gerçekleşse de henüz savaş karşıtı bir sınıf-kitle hareketinden söz etmek mümkün değil. Ancak ödenecek faturanın adım adım kabarcak olması, sınıf saflarında mücadele eğilimini güçlendirecektir. Avrupa halkları için belirginleşmeye başlayan savaş tehdidine karşı etkili bir çıkışın geliştirilebilmesi için işçi sınıfının örgütlü bir güç olarak mücadele alanlarına çıkması gerekiyor.

Gülistan Doku cinayeti bu ülkenin aynasıdır

Bundan 6 yıl önce kaybolan ve kendisinden bir daha haber alınamayan Munzur Üniversitesi öğrencisi Gülistan Doku'nun bir cinayete kurban gittiği, başta ailesi olmak üzere kadın örgütlerinin ve ilerici-devrimci kurumların çabaları sonucunda devlet tarafından kabul edildi. Gülistan'ın katledilmesinin sorumlusu olarak çok sayıda kişi gözaltına alındı ve bir kısmı tutuklandı. Ancak aradan geçen süreye rağmen cinayet tam olarak aydınlatılamadı ve Gülistan'ın cesedi ailesinin "Gülistan nerede" feryatlarına rağmen bulunamadı.

Son 20 yıldan bu yana kadınlara dönük şiddet ve cinayetlerin artışına tanık oluyoruz. Her gün ülkenin dört bir yanından kadın cinayeti, şüpheli kadın ölümleri haberleri geliyor. Gülistan Doku cinayeti soruşturmasından şu ana kadar yansıyanlar bize göstermektedir ki, bir genç kadın, son derece "güvenlikli" bir kentte göz göre katledilmiş ve katledilmesinin ardından kentin valisi başta olmak üzere emniyetinden, doktoruna, "iş" insanından, korucusuna, memurundan sağıkçısına çoğu kamu görevlisi olan bir suç örgütü tarafından bu cinayet örtbas edilmiş, insanların yaşamını korumakla

yükümlü olan devlet kurumları cinayetin üstünü kapatmak için seferber olmuştur.

Dönemin İçişleri Bakanı Süleyman Soylu tarafından korunduğu bilinen ve dönemin valisinin başını çektiği suç örgütü, Gülistan Doku cinayetiyle ifşa oldu. Soruşturma sürecinden yansıyanlar, her türlü suça batmış olan bu yapının kirli işlerinin, genç bir kadının katledilmesinden ibaret olmadığını da gösteriyor. Dersim yerelinde yaşanan bu örnek, devletin tüm kurumlarıyla tepeden tırnağa çürüdüğüne yeni bir göstergesidir.

Gülistan'ın katledildiğinin ifşa olmasının ardından çok sayıda insan

bu organize cinayetten yargılanırken yaşanan cinayetin münferit olduğu algısı yaratılmaya çalışılmaktadır.

Bu ülkede Rojin, Rojwelat, Rabia, Yeldana, Nadira vb. başta olmak üzere onlarca/yüzlerce kadın cinayetinin failleri ortalıkta gezerken, herhangi bir cinayetin ucu kamu görevlilerine doğru uzandığı anda üstleri halen büyük bir hızla kapatılırken Gülistan Doku cinayetinin ardından bile Dersim'de de kadına yönelik devam eden şiddet örneklerinde kamu görevlilerine dönük şikayetler yok sayılırken Adalet Bakanı tüm şüpheli ölümlerin aydınlatılacağı söyleyebilmektedir.

Bugün Dersim'den Van'a, Elazığ'dan İstanbul'a kadar artan kadın cinayetlerinde tetiği çekenler kadar, şiddete ve cinayetlere zemin hazırlayan, failleri koruyup, kollayan, bu suçlara ortak olan devlet kurumları da suçludur.

Gülistan Doku cinayeti, bu ülkede kadınlara yönelik suçların nasıl ve nerelerden güç alarak işlendiğinin, faillerin hangi zırhlarla nasıl korunduğunun bir aynasıdır. Gülistanların ve Rojinlerin faillerinden hesap sormak, kadın cinayetlerini önlemek, eşit ve özgür bir yaşam kurmak için kadına yönelik şiddete ve şiddetin kaynağı olan bu düzene karşı mücadeleyi yükseltelim.

Avrupa ülkelerinde "eşitlik" masalı

Kapitalist toplumda kadın ve erkeğin eşit olduğu söylene bile gerçekte bunun böyle olmadığını yaşamın her alanında görmek mümkün. Hatta bu konuda çok yol alındığı söylenen Avrupa'da bile... Geçtiğimiz günlerde Avrupa İstatistik Ofisi'nin (Eurostat) raporundan yansıyan çarpıcı veriler de bu gerçeği doğruluyor. Rapora göre Avrupa genelinde çalışan 92,5 milyon kadının ücret eşitsizliği nedeniyle uğradığı toplam yıllık kayıp 358 milyar Euro'yu aşıyor. Yani sıra, raporda kadınların saatlik brüt ücretinin, erkeklerden ortalama yüzde 11,1 daha düşük olduğu verisi yer alıyor.

Dahası sosyal hakların ve kişi başına düşen gelirin daha fazla olduğu bilinen kuzey Avrupa ülkelerinde (Finlandiya, Avusturya, Almanya ve İsveç) eşitsizliğin yarattığı kayıp diğer ülkelere göre daha yüksek...

Bu eşitsizlikten kazanan ve çıkarı olan kim? Kuşkusuz ki kapitalistler... Kadınıyla erkeğiyle işçi ve emekçilerin emeğinin sömürülmesi ile elde edilen kârlar kapitalistlerin kasalarına girdiği gibi, kadına yönelik ücret eşitsizliği de kapitalistlerin kârlarını daha da artırmalarını sağlıyor.

Avrupa ülkelerinden yansıyan

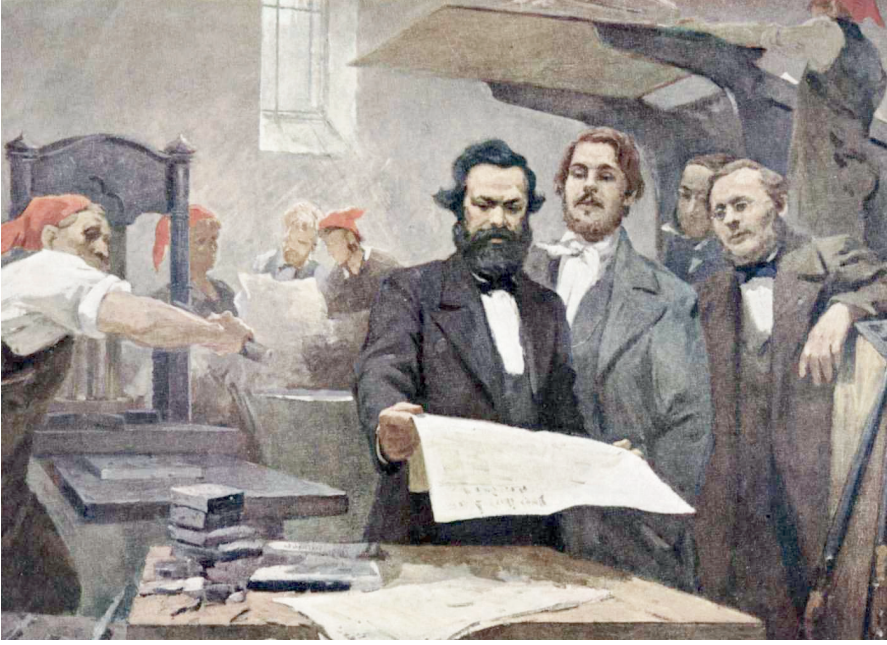

veriler, kadınlara erkek arasında eşitsizliğin aslında kapitalist sistemin çıkarları gereği olduğunu bir kez daha doğruluyor. Bu eşitsizlik kendini yalnız ücret açısından değil, toplumsal yaşamın her alanında üretmeye devam ediyor. Ondandır ki o çok

"modern" Avrupa'da da günde en az 3 kadın şiddete maruz kalıyor. Yaratılan tüm "refah", "eşitlik", "demokrasi" yanılsamalarına rağmen Avrupa'da kadınların eşitliği ve özgürlüğü sorunu bütün kapsamıyla var olmaya devam ediyor.

Ölümünün 131. yılında...

İşçi sınıfının büyük öğretmeni Engels

5 Ağustos 1895'te yaşamını yitiren Friedrich Engels, ölümünün 131. yılında, işçi sınıfının mücadelesine yol göstermeye devam ediyor.

Modern işçi hareketinin şekillenmesinde Marks ile birlikte belirleyici bir rol oynayan Engels, bilimsel sosyalizmin kurucularından, dünya proletaryasının en büyük öğretmenlerinden biridir. Aradan geçen 131 yıl boyunca kapitalizm krizler, savaşlar ve yıkımlarla insanlığı uçurumlara sürüklemeyi sürdürürken, Engels'in eserleri ve mücadele mirası bugün de işçi sınıfının yolunu aydınlatmaktadır.

Engels 1820 yılında Almanya'nın Barmen kentinde, varlıklı bir fabrikatörün çocuğu olarak dünyaya gelir. Ama o doğduğu sınıfın çıkarlarını değil, tarihsel geleceği temsil eden işçi sınıfının davasını seçer. Bu tercih vicdani bir yönelim değil, kapitalist üretim ilişkilerini, onun yarattığı toplumsal yıkımı bilimsel olarak çözümleme çabasının sonucudur. Manchester'da sermayenin dizginsiz sömürsünü ve işçilerin sefaletini gözlemlemekle kalmaz, ayrıntılı bir incelemenin konusu yapar. Fabrikaların büyüttüğü zenginliğin, milyonlarca emekçinin açlığı, yoksulluğu, hastalığı ve ölümü üzerinde yükseldiğini ortaya koyar.

1840'lı yılların ortasında Karl

Marks ile başlayan yoldaşlığı ise insanlık tarihinin en verimli düşünsel ve devrimci birlikteliklerinden birini yaratır.

Burjuvazinin temsilcileri ve akademik çevreler uzun yıllar Engels'i Marks'ın gölgesinde göstermeye, onu "yardımcı", "yorumcu" ya da "ikinci adam" konumuna indirgemeye çalışmıştır. Oysa o Marksizmin ayrılmaz bir parçası, bu bilimsel dünya görüşünün iki temel kurucusundan biridir. Tarihsel materyalizmin geliştirilmesinden **Komünist Manifesto**'nun yazımına, kapitalist ekonominin eleştirisinden uluslararası işçi hareketinin örgütlenmesine ve işçi sınıfının partisine kadar uzanan bütün temel başlıklarda Engels de kurucu bir role sahiptir. Marx'ın ölümünden sonra kendi çalışmalarından fedakârlık ederek **Kapital**'in ikinci ve üçüncü ciltlerini yayına hazırlaması, dostuna bağlılığının değil devrim davasına ve tarihe karşı sorumluluğunun bir gereğidir.

Engels'in üstünlüğü yalnızca teorik-felsefi üretkenliğinde değildir. O, teoriyi sınıf mücadelesinin ayrılmaz bir parçası olarak ele alır. Felsefeden tarihe, ekonomiden doğa bilimlerine, işçi sınıfı hareketinden kapitalist devletin toplumsal yaşamdaki yerine kadar uzanan çalışmaları, işçi sınıfının kurtuluş mücadelesinin ihtiyaçlarından

doğmuştur. Engels için kavramlar ve söylemler dünyayı sadece açıklamanın değil, onu devrimci temelde değiştirmenin aracıdır.

Engels'in *İngiltere'de Emekçi Sınıfların Durumu, Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni, Anti-Dühring, Ludwig Feuerbach ve Klasik Alman Felsefesinin Sonu* vb. yapıtları yalnızca kendi dönemine açıklık getirmez. Tümü de kapitalist toplumun işleyişini, devletin sınıfsal niteliğini, sömürünün tarihsel karakterini ve sosyalist devrimin maddi temellerini ortaya koyan ve işçi sınıfına kurtuluş yolunu gösteren temel başvuru kaynaklarıdır. Ve bu eserler yalnızca işçi sınıfının içinde yaşadığı dünyayı anlamasını sağlamaz. Daha önemlisi, onu değiştirecek tarihsel gücün kendisi olduğunu gösterir.

Savaşlar, derinleşen ekonomik krizler, yaygın işsizlik, güvencesiz çalışma, doğanın kâr uğruna yağmalanması vb... Tüm bunlar kapitalist üretim tarzının kaçınılmaz sonuçlarıdır. Engels'in eserleri, bu gerçeklerin kavranması kadar, bunların tarihsel olarak aşılabileceğini de gösterir. İnsanlığın geleceğinin ve emeğin kurtuluşunun işçi sınıfının iktidarında olduğunu bütün açıklığı ile ortaya koyar.

Bugün Engels'i anmak, onu yalnızca geçmişin büyük bir devrimcisi olarak selamlamak değildir. Asıl görev, onun Marks ile birlikte geliştirdiği bilimsel devrimci dünya görüşünü ve örgütlü mücadele anlayışını sınıf hareketinin güncel görevleriyle buluşturmak. Sınıflar mücadelesinde işçi sınıfının öğretmenleri tarafından oluşturulan safların parçası olmaktır. Engels'in

mirası ancak fabrikalarda, direniş alanlarında, grevlerde ve işçi sınıfının sermayeye karşı örgütlenmesinde gerçek anlamını bulabilir. Çünkü Engels'in yaşamı boyunca savunduğu temel gerçek değişmemiştir. İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!

Marks ve Engels'in insanlığa bıraktığı düşünsel ve pratik miras, kapitalist sömürü düzeni var oldukça yol göstermeye devam edecektir. Onların ortaya koyduğu bilimsel sosyalizm, dünya işçi sınıfının en büyük ideolojik, politik ve pratik silahı olmayı sürdürecektir. Bu miras gerçek değerine ise, emeğin sermayenin boyunduruğundan kurtulduğu sınıfsız ve sömürsüz bir dünyanın kurulmasıyla kavuşacaktır.

Bu büyük tarihsel davanın en önemli kurucularından ve en büyük öğretmenlerinden biridir Friedrich Engels. Onun adı ve eseri, dünya işçi sınıfının kurtuluş mücadelesinde yaşamaya devam edecektir.

Brecht yaşıyor!

İşçi sınıfının büyük ozanı Bertolt Brecht'in ölüm yıldönümü. Brecht, 1898 yılında doğduğu Almanya'dan diğer Avrupa ülkelerine oradan Amerika'ya uzanan sürgünlerle dolu bir yaşamın ardından, 14 Ağustos 1956'da geçirdiği kalp krizi sonucu yaşama veda etti. Ardında ise şiirleriyle, tiyatro oyunları, yerleşik algıları yıkan, kalemini işçi sınıfının mücadelesine adan, sanatın değişen, değiştiren ve daima mücadelenin içinde olan yanını gün yüzüne çıkaran büyük bir miras bıraktı.

İki dünya savaşının büyük yıkımını, dünyayı ve insanlığı tehdit eden faşizm belasını gördü, yaşadı. Tarihi kahramanlık destanlarından çıkarıp sıradan insanın gözüyle bizlere yeniden anlattı. Tiyatrosunda "seyircilere" yer yoktu, tıpkı yaşamın kendisinde olduğu gibi. Perde kapanırdı, ancak başını çevirdiğinde yaşam sahnedekinin tıpkısı gibi devam ederdi. İşte bunun için gerçektir, bu gerçek ise ayağa kalkma çağrısı içeriyordu.

Bunun için onun sanatında seyirci yalnızca seyirci değil, değişen, değiştiren, müdahale eden ve yaratan bir özneydi.

Birey yerine toplumu koydu. "Özgür insan olacağına / Öyle bir yere götür ki dünyayı / Kavuşsun özgürlüğe herkes" diyen oydu. Tiyatroda yol açtığı devrimci dönüşümün, bugün hâlâ süren tartışmaların ve yarattığı etkinin tiyatro kuramı açısından ne anlama geldiğini işin erbablarına bırakalım. Bizim için önemli olan, Brecht şahsında sanatın işçi sınıfı mücadelesinin aktif bir parçası olduğu gerçeğidir. Kuru, soğuk, soyut ve duygu yoksunu anlatımların aksine, bizi bize anlatan, savaşı ve yoksulluğu resmeden, işçileri ve köylüleri sahneye davet eden oydu. Tıpkı yaşamın gerçek çağrısı gibi.

Yabancılaşmanın dipsiz kuyusunda üretilen söz yığınlarının aksine, ne yaşadıysa onu yazdı. Bizdendi, yazdıkları bize aitti. Kapitalist

dünyanın sömürsünü, emperyalist barbarlığın vahşetini ve insanlığın kurtuluş umudunu anlattı. Hitler'in savaş makinesi Sovyetler Birliği'nin üzerine yürürken, kendisini "özgür dünyanın" temsilcisi olarak sunan Batılı güçlerin faşizm karşısındaki ikiyüzlü tutumunu teşhir etti. Brecht, yalnız faşizmin karşısında insanlığın safında durmadı. Sahte özgürlük söylemlerinin gerçek yüzünü de gösterdi. Sanatı onun silahıydı. Ondandır hâlâ dilimizde ve sözümüzde olması, meydanlarda yankılanması, yumruklarımız havadayken grev çadırlarında, işçi direnişlerinde, üniversitelerde ve sokaklarda haykırılması. Biliyordu ki insanlığın geleceğini temsil eden işçi sınıfının devrimci dünyasıydı. Geleceğin eşit, özgür ve sosyalist yarınlarıydı. Çağrısı da bunun içindi: "Kurtulmak yok tek başına yumruktan ve zincirden. Ya hep beraber ya da hiçbirimiz." Bu sözler Brecht'in sözleri ve hala bize, işçi sınıfına ait...

OKUMUŞ BİR İŞÇİ SORUYOR

Yedi kapılı Teb şehrini
kuran kim?
Kitaplar yalnız
kralların adını yazar.
Yoksa kayaları taşıyan
krallar mı?
Bir de Babil varmış,
boyuna yıkılan,
kim yapmış Babil'i
her seferinde?
Yapı işçileri
hangi evinde oturmuşlar
altınlar içinde yüzen Lima'nın?
Ne oldular dersin
duvarılar Çin Seddi bitince?
Yüce Roma'da zafer anıtı
ne kadar çok!
Kimler acaba bu anıtları diken?
Sezar kimleri yendi de
kazandı bu zaferleri?
Yok muydu saraylardan
başka oturacak yer
dillere destan olmuş
koca Bizans'ta?
Atlantis'de,
o masallar diyarında bile,
boğulurken insanlar
uluyan denizde bir gece yarısı,
bağırıp
imdat istedilerdi kölelerinden.
Hindistan'ı nasıl aldıydı
tüysüz İskender?
Tek başına mı aldıydı orayı?
Nasıl yendiydi
Galialıları Sezar?
Bir aşçı olsun yok muydu
yanında onun?
İspanyalı Filip ağladı derler
batınca tek mil filosu.
Ondan başkası
acaba ağlamadı mı?
Yedi Yıl Savaşını
İkinci Frederik kazanmış ha?
Yok muydu
ondan başka kazanan?
Kitapların her sayfasında
bir zafer yazılı.
Ama pişiren kimler zafer aşını?
Her adımda fırt demiş
fırlamış bir büyük adam.
Ama ödeyen kimler
harcanan paraları?
İşte bir sürü olay sana.
Ve bir sürü soru.
Bertolt Brecht

MÜCADELE POSTASI

Emeğin Kurtuluşu

işçi sınıfının sesi olarak çıkıyor.

*Yani işyerlerinde
yaşadıklarımızı,
uğradığımız haksızlıkları,
yaşadığımız deneyimleri
paylaşmak,
ülkede ve dünyada
yaşananları işçi sınıfının
gözüyle yorumlayabilmek
için çıkıyor.*

Sen de bu sese sesini kat!

Unutma;

Emeğin Kurtuluşu

*senin sesin,
senin soluğun!*

“Boyun eğmeyeceğiz!”

DEV TEKSTİL İstanbul temsilcisi Okan Karaçam yazdı...

15 Haziran'da keyfi gerekçelerle bulunduğum ev basılarak gözaltına alındım. 18 Haziran'da mahkemeye çıkartılarak, önden belirlenen karar ile hukuksuz şekilde tutuklandık.

İktidar kendisine biat etmeyen, boyun eğmeyen herkesi gözaltına alarak, tutuklamalar gerçekleştirerek teslim almaya çalışıyor. İlerici-devrimcilere dönük bu saldırılar boşunadır. Bizler tarihimizden aldığımız güç ile mücadelemizi sürdürüyoruz. Sendikamız belirli dönemlerde iktidarın hedefi

haline geliyor. Bizler inandığımız değerlerden vazgeçmeyeceğiz. Baskının ve zorbalığın karşısında olacağız. İşçi sınıfı mücadelesini büyütmek için tüm çabamızı ortaya koyacağız. Sermayedarlar kârlarını büyütürken, işçi ve emekçilere yoksulluk dayatılıyor. Krizin tüm faturası işçi ve emekçilere ödetiliyor. Sorunlar her geçen gün büyüyor. Bizleri tutuklayarak işçi sınıfı mücadelesini engelleyebileceklerini düşünenler yanılıyor. Ayrıca tutuklanmamızdaki temel nedenlerden biri de NATO

toplantısının sorunsuz ve kusursuz geçmesi içindir. Emperyalist barbarlar bu ülke topraklarında yeni savaş ve saldırganlık planlamalarını gerçekleştirecekler.

Yapılan tüm operasyonlarla ilerici ve devrimcileri tutsak ederek herkese gözdağı vermeye çalışıyorlar. Bizler emperyalist barbarlara ve onun işbirlikçilerine karşı mücadeleyi sürdüreceğiz.

Sermayenin ve iktidarın saldırılarına boyun eğmeyeceğiz. Sendikamızın ilkeleri etrafında sömürü koşullarına karşı insanca yaşam ve insani çalışma koşullarını örgütlemeyi sürdüreceğiz. Tutuklamalar ile yılmayacağız. İnat ve ısrarla işçi sınıfı mücadelesini büyütmek için tüm çabamızı ortaya koyacağız.

Kendinize iyi bakın, en kısa zamanda aranızda olacağız.

Okan Karaçam

**Marmara Kapalı Hapishanesi 2
No'lu L tipi F 9 Koğuşu**

Yaşamak için sosyalizm!

İstanbul'dan bir metal işçisi yazdı...

Ankara'da düzenlenen NATO zirvesinde en büyük bütçeyi yine silahlanma aldı. NATO üyesi ülkeler bugün dünyada kapitalizmin başını çeken ülkelerdir ve bugün geldikleri noktada çözümü sadece savaşta görüyorlar. Milyonlarca işçi ve emekçiden elde edilen geliri silahlanmaya yatırıyorlar.

Peki ne için?

Tabii ki dünya kaynaklarını kendileri için daha fazla tüketmek için. Peki işçi ve emekçilere bu durumdan düşen nedir?

Yoksulluk, cephelerde savaş, geleceksizlik, ağır vergiler, işsizlik...

Tayyip Erdoğan NATO için döne döne güvenliğimizi sağladığını iddia ediyordu. Oysa güvenlik dedikleri kendi sarayları ve etrafındaki sermaye baronlarının rahatı için savaştır...

Eğitim, sağlık, ulaşım, gıda

ve giyim giderek büyüyen bir pahalılaşma ile bizden uzaklaşmaktadır. Açlık sınırı kaderimiz oldu. Milyonlarca insanın geleceğine yatırım yapmak yerine bugün yatırım silahlanmaya yapılıyor. Bu durum açık bir şekilde gösteriyor ki; kapitalizmin kendi çıkışsızlığına çözüm olarak sadece savaş görüyor.

NATO, üye ülkelerin 2026 yılına ilişkin tahmini savunma harcaması verilerini bu hafta yayımladı. Buna göre, NATO üyesi ülkelerin toplam savunma harcamalarının 2026 yılında geçen yıla göre yaklaşık yüzde 11 artarak 1 trilyon 809 milyar 915 milyon dolara çıkacağı öngörülüyor.

Bu rakam, 2024 yılında 1 trilyon 482 milyar 905 milyon dolar, 2025 yılında ise 1 trilyon 629 milyar 630 milyon dolar seviyesindeydi. Bu yoğun silahlanmanın bedelini ise Ortadoğu'da Irak, İran, Filistin,

Yemen ve Libya halkları ödedi.

Halen devam eden Rusya-Ukrayna savaşında yüz binler savaşın soğuk yüzünü görmeye devam ediyor. İşte NATO milyonlarca emekçiden emdiği devasa serveti bir avuç kapitalistin kârına ve geleceğine yatırmak için savaş hazırlığında. Diğer yanda ise dünya üzerinde açlık ve kıtlık boy gösteriyor. Dünya kaynakları kâr uğruna giderek tüketiliyor. Dünya genelinde yaklaşık 733 milyon insan yetersiz beslenirken, dünya nüfusunun yüzde 8,5'ini oluşturan yaklaşık 692 milyon kişi günde 2,15 doların altında aşırı yoksulluk

sınırında yaşamaktadır.

Kapitalizmin bizlere sunacağı tek gelecek savaştır. İnsanlık tarihi bu savaşların acı faturasının milyonlarca işçi ve emekçiye kadınlara çocuklara ödetildiğini defalarca deneyimleyerek gördü. Bu karanlık geleceği aydınlatacak olan çözüm ise kapitalizmi yıkmak ve işçi ve emekçilerin iktidarını kurmaktır. “Yaşamak için sosyalizm” mücadelesini büyütmektir. Bir avuç kapitalist için değil, geleceğimizi elimize almak için bu köhne düzene karşı birlik olmalıyız...

Yalanlar üzerine kurulu 63 yıllık tarih....

İzmir'den Türk Metal üyesi bir işçi yazdı...

“Bugüne kadar elde ettiğimiz tarihi başarılar, imzaladığımız zafer dolu sözleşmeler ve hayata geçirdiğimiz yatırımlar, bundan sonra yapacaklarımızın birer teminatıdır.”

Bu sözler Türk Metal'in 63.yılıni kutlamak amacıyla internet sitesi üzerinden paylaştığı metinde yer alıyor. Metinde özetle “63 yıllık köklü mücadele tarihleri” boyunca sayısız başarıya imza attıklarını, üyelerinin hak ve çıkarlarını her şeyin üzerinde tuttıklarını, her toplu iş sözleşmesi sürecinde hem ülke sanayisini hem de metal işçilerinin ekmeğini büyümeye çalıştıklarını ifade ediyorlar. Bu kararlı duruş ve ilkesellik ekseninde Türkiye

işçi sınıfı mücadelesine öncülük ettiklerini vurguluyorlar.

Ancak üzerine methiyeler dizilen bu “şanlı mücadele tarihine” dönüp baktığımızda ise karşımıza çıkan tablo, bu söylemin tam tersine işaret ediyor. Zira bu tarih, 12 Eylül 80 darbesinin hemen ardından DİSK'e bağlı sendikaların kapatıldığı, grevlerin birer birer yasaklandığı ve sınıf hareketinin ezilmeye çalışıldığı bir dönemde, metal işkolunda Türk Metal'in kapitalistler eliyle hızla büyütülmesiyle başlamaktadır. İşçi sınıfının kazanılmış hakları birer birer tırpanlanırken, sınıf hareketinin toplumsal ve siyasal etkisi zayıflatılırken, işçiler sömürü

düzenine boyun eğdirilmeye çalışılırken Türk Metal, bu süreci sessizce izlemeyi tercih etmiş; MESS ile kurduğu güçlü ilişkileri daha da pekiştirerek kendi tarihini bu zemin üzerinde inşa etmiştir.

Bu tarihsel çizginin en çarpıcı örneklerinden biri Metal Fırtına sürecidir. Binlerce metal işçisi, yalnızca düşük ücret ve kötü çalışma koşullarına karşı değil, aynı zamanda kendilerini temsil eden sendikal yapının işleyişine, karar alma süreçlerine ve tabanın söz hakkının sınırlandırılmasına karşı da tepki göstermiştir. Bu süreçte yükselen tepki, sendikanın işçilerin kendi mücadele örgütü olma niteliğinden ne kadar uzaklaştığını açıkça ortaya koymuştur. İşçi sınıfının öfkesini ve taleplerini tabandan yükselen bir mücadeleye dönüştürmek yerine, bu tepkiyi sistem içinde sermayenin istek ve ihtiyaçları doğrultusunda şekillendirme/sönümlendirme misyonu üstlendiği en çarpıcı haliyle görünür olmuştur.

Türk Metal'in bugün övünçle sunduğu “teminatın” gerçek yüzünü ortaya koyan daha pek çok örnek sıralanabilir. Ancak bunun için çok geçmişe gitmeye de gerek yok. Sendikanın örgütlü olduğu

fabrikalarda yaşanan güncel tablo, bu gerçeği tüm açıklığıyla gözler önüne sermektedir.

Bugün metal işçileri, kötü ve ağır çalışma koşulları, işten atma saldırıları, meslek hastalıkları sebebiyle çalışamaz duruma gelme ve MESS eliyle dayatılan sefalet ücretleri başta olmak üzere sayısız sorunla karşı karşıyadır. Üstelik bu tablo yalnızca birkaç fabrikayla da sınırlı değil. İzmir'den Gebze'ye Bursa'dan Manisa'ya değin ülkenin dört bir yanında yüz binlerce metal işçisi benzer saldırılarla karşı karşıya bırakılmış, aynı ihanetçi çetenin kısılcı altına sıkıştırılmış durumda.

Dolayısıyla Türk Metal 63.yılında da ihanetçi tarihinden ve iş birliği içerisinde olduğu kapitalistlerden aldığı güçle metal işçilerine sefaletin, yoksulluğun ve güvencesizliğin teminatını veriyor. Bir bütün olarak metal işçileri; sınıfının tarihinden ve mücadele deneyiminden aldığı güç ile içinde bulunduğu sömürü cenderesine, ihanetçi-işbirlikçi sendikal anlayışa karşı mücadeleyi yükseltmelidir.

Bu yalanlar üzerine kurulu 63. yıllık tarihin gölgesinde kalmış hakikati, kendi mücadelesiyle gün yüzüne çıkartmalıdır.

Siz neden o koltuklarda oturuyorsunuz?

Bursa'dan bir metal işçisi yazdı...

Maaşının hesabı olmayan Türk-İş başkanı asgari ücrete isyan ediyor! Siz neden o koltuklarda oturuyorsunuz? Sadece söylenmek için mi? Yüz binlerce işçi size, sitem edin diye mi aidat veriyor?

İşçiler her gün o öfkeyi fabrika çarklarında zaten kusuyor. Genel grev diyemiyorsanız, sömürü düzenine karşı mücadeleyi örgütleyemiyorsanız, bu memlekete gelen eli kanlı emperyalist katillere tek laf edemiyorsanız, siz ne işe yarıyorsunuz?

İşçileri masa başında, 5 yıldızlı otel odalarında, sözleşme başlarında sermayeye satmaktan başka ne işe yarıyorsunuz?

Asgari ücrete isyan ediyorsunuz ama “asgari ücret masasında zaten kimse bizi takmıyor” deyip kukla olduğunuzu zaten itiraf ediyorsunuz.

Madem öyle, bu durumun ‘Genel grev’le, mücadeleye çözülebileceğini de gayet iyi biliyorsunuz!

O zaman neden susuyorsunuz?

Biz biliyoruz!

Sizler işçiye değil işçi aidatları ile kurduğunuz saltanatı patronlara hizmet ediyorsunuz.

Türkiye’de işçi sınıfı bu satılmış hainlere karşı birlik olmadıkça, mücadele etmedikçe, gelecek işsizlik, sefalet, savaş ve geleceksizlik demektir.

“NATO defol” demek meşrudur!
YARGILANAMAZ!

TUTSAK LARA
ÖZGÜRLÜK

Emeğin Kurtuluşu

Emeğin kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur!

  emeginkurtulus EKurtulusu3

